

imod gaar ned ad. Den ordinære Afgift af Brændevin er jo, naar man tager de samme Aar fra 1865 til 1872, gaaet ned fra 1,303,528 Rd. i 1865—66 til 1,133,119 Rd. i 1871—72 og Forhøielsesafgiften fra 651,763 Rd. til 584,027 Rd. Jeg tror, at naar det erede Medlem fra Skanderborg Amt (Jessen) frygter for, at ved Ophævelse af Salkstatten skulde den mest ubemidlede Del af Befolkningen ikke komme til at yde noget Bidrag, saa har han glemt Brændevinsafgiften. Dog dette i Forbigaaende. Men, som sagt, jeg tror altsaa, mine Herrer, at de ville erkjende, at jeg efter Cone har fremhævet og holder mig nærstående det, hvad der tjener til en alsidig Betragtning af Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter. Naar jeg nu ved Siden deraf med fuld Overbevisning har gjort det Forslag om Nedsættelse, som her foreligger, saa hviler dette jo paa to Forudsætninger. Den ene skal jeg ikke gaa nærmere ind paa idag; jeg indbyder det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat, til nærmere at overveie denne Side af Sagen. Det er min Overbevisning, at den almindelig finansielle Stilling er en saadan, at med alle de Hensyn for Die, som ere fremhævede af det erede 7de kongevalgte Medlem (Fischer), er det ikke for dristigt, naar man fra det Tidspunkt, som her er bragt i Forslag, gaar ind paa den paatænkte Nedsættelse, uden at denne Nedsættelse i de indirekte Skatter erstattes ved noget andet Stattepaalæg. Derimod er der — thi fordi man kunde gjøre et saadant Skridt, er det jo ikke sagt, at man burde gjøre det — derimod er der en anden Betragtning, som jeg finder mig opfordret til at fremhæve, og her er det atter, som jeg før antydede, at denne Opsættelse er fremkommet for mig med en Nødvendighed, som er givet ved den Kjendsgjerning, som ved første Diekast kunde synes netop at være egnet til at fremkalde en vis Forundring over dette Nedsættelsesforslag. Det underer mig slet ikke, at det erede kongevalgte Medlem gjorde gjældende, at dette Forslag tilsyneladende — ja, dette Ord brugte han naturligvis ikke — var saa meget mere afvigende fra den Maade, hvorpaa min Forgænger havde stillet sig til denne Sags Behandling, som min Forgænger jo havde fremlagt Forslag til en overordentlig Indkomstskat. Ja, mine Herrer, fra et rent fiskalt Standpunkt forstaaer jeg meget godt denne Bemærkning. Man vil jo synes, at det er meget besynderligt, at den, som ikke indbringer et Forslag om en overordentlig Indkomstskat, at den altsaa, som maa renoncere paa Udbyttet af en saadan Skat, ser sig i

Stand til at foreslaa en Nedsættelse i de indirekte Skatter som den, der foreligger i denne Lov. Men, mine Herrer, der staa vi netop ved Knudepunktet, ved den Forbindelse, som i Virkeligheden er tilstede mellem disse to Ting. Jeg har tidligere fremhævet i det andet Thing, at vi hos os i høt Grad savnede virkelig alvorlige, grundige Undersøgelser om den Maade, hvorpaa Skattebyrden er fordelt, om den Maade, hvorpaa de direkte og indirekte Skatter virke gjennem hele Befolkningen. Det er en Sag, som fortjener en meget omhyggelig og meget alvorlig Undersøgelse, men som tillige er en meget vanskelig Sag. Netop under disse Omstændigheder, mine Herrer, kan jeg ikke tro Andet, end at man ved nærmere Overveielse, netop i dette Thing, vil forstaa, hvad enten man tidligere personligt har havt den Anskuelse eller ikke, at jeg har søgt her at tage et Udgangspunkt, som netop fra et konservativt Standpunkt giver et Guld, som man savner, naar man skal stille sig paa en hvilken som helst anden personlig og individuel Opsættelse og det oven i Kjøbet en Opsættelse, som man endnu ikke er i Stand til at begrunde ved udførlige og omhyggelige Undersøgelser af meget vanskelige Spørgsmaal. For mig har det mere og mere stillet sig som klart, at det Udgangspunkt, som Ingen med Føie kan bebrejde mig, at jeg tog ved Bedømmelsen af Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter heri Landet, var Forholdet i 1863. Det var det Forhold, som bestod, før vi bleve tvungne til overordentlige Skatter; thi det vide vi dog alle, at vor Toldlovgivning hviler ikke alene paa Loven af 4de Juli 1863, men tillige paa Forhøielsesloven, paa den Lov, som i Almindelighed kaldes Krigstoldloven. Krigen er forlangst ophørt, men Forhøielsen i Toldsatserne vedvarer. Jeg tror ikke, at nogen vil kunne modsigge mig, naar jeg paastaar, at det var en Tilfældighed, at Loven den Gang blev affattet saaledes, at den formelt, om jeg saa maa sige, kan være saa længe det skal være. Jeg tror at Alle, som toge Del i Sagens Forhandling den Gang, erkjendte, at det vilde vistnok være nødvendigt i lang Tid at beholde den; men det var ikke Meningen den Gang at vedtage en vedvarende Toldforhøielse. Man saae sig ikke i Stand til den Gang at sætte en bestemt Frist for Lovens Bæring, og man var saa liberal at have den Tilid til Regjeringen, til Representationen i det Hele, kort sagt til Fremtiden, at man ikke skjøttede om, hvad man under andre Forhold, hvor der herfter større Mistillid, vistnok vilde have gjort, at sætte en vis Tidsfrist, en kort Tidsfrist, idet